

Derpaa gik han hen til Hansine, der stod halvt bortvendt og saa' mod Gulvet, og rakte hende bægge sine Hænder. Hun gav ham — skønt nølende — ogsaa bægge sine, som han trykkede varmt og længe, mens han tavs betragtede hende.

Hun forstod godt, at han vilde have hende til at se op; men hun kunde ikke faa sig selv dertil. Da han endelig gav hendes Hænder fri, skottede hun hen til Veninden, mens der gik et Lettelsens Suk igennem hende, — hun havde været angst for, at han skulde kysse hende.

I det samme aabnedes sagte Døren til Køkkenet, og Moderen kom ind i nystrøget Bomuldsforklæde og med en lille sort Hue paa Hovedet. Hun var i første Øjeblik stærkt benauet, og da hun søgte at skjule dette, fik hendes Maade at hilse paa og hendes hele Væsen overfor Emanuel et Skær af halvt mistænksom Tilbageholdenhed.

Emanuel tog hendes Haand og sagde nogle Ord om, at han haabede, Anledningen til hans Komme var hende bekendt, og at hverken hun eller hendes Mand nærede Frygt for at betro ham Hansines Fremtid. Han vilde da — tilføje han — for første Gang i sit Liv føle sig fuldt ud lykkelig.

Else svarede ved at lade sin Haand stryge ligesom medlidende over Hansines Haar og Kind;